

i Ændringsforslaget, og som allerede har været omtalt af en æret Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Zillsch). Jeg vil ikke saameget fremhæve den Grindring af ham imod dette Forslag, nemlig at Kongen ved den foreliggende Affattelse deraf var affsaaren Veiligheden til at forandre den Resolution, han eengang har taget — jeg antager nemlig, at det fornøftigtvis ikke har været Meningen, skjøndt det efter Ordlyden kan fortolkes paa denne Maade — men hvad jeg har imod, det er fornemmelig den sidste Bestemmelse, hvorved der udtrykkelig siges, at den Resolution, som af Kongen er afgiven, skal staae ved Magt, indtil anderledes ved Lov bliver bestemt. Hvis denne Bestemmelse Intet har at sige, hvis der intet Særligt skal lægges deri, er den overflødig, thi det er en Selvsølge, at enhver Bestemmelse, som er tagen af Kongen, kan, naar Rigsdagen vedtager en Lov, og denne bliver sanctioneret af Kongen, forandres; er det derfor ikke Andet, man vil udtaale, er Bestemmelsen, som sagt, overflødig; thi det er Noget, der følger af sig selv. Skal der derimod lægges Mere deri, saa at der lige som er givet en Udflugt til, at et Forslag til en saadan Lov, som fra Rigsdagens Side maatte blive indbragt i en saadan Sag, skulde lettere nyde Sanction af Regjeringen, saa mener jeg, at Regjeringen maa modsætte sig denne Bestemmelse. Hvad altsaa dette Ændringsforslag angaaer, trænger det endnu efter Ministeriets Anskuelse til nogen Modification.

Som jeg yttrede, er der altsaa fra Udvalgets Side gjort Skridt til at sjerne de Grindringer, som af Cultusministeren paa Regjeringens Begne ved første Behandling bleve fremsatte imod den sidste Deel af § 1. Derimod er der ikke af Udvalget gjort Skridt til at afhjælpe den anden Mangel, som ligeledes af Cultusministeren blev fremhævet, nemlig at der ikke er nogen udtrykkelig Betegnelse af, hvilket Gods det er, Loven omhandler. Der er ogsaa taalen af en æret Taler (Zillsch) omtalt den Usikkerhed, som Lovforslaget efterlader ved Betegnelsen af det Gods, der ifølge dets Bestemmelser skal indbrages under dets Omraade. Ministeriet vil derfor fremdeles finde Betænelighed ved at forelægge Loven til Sanction,

naar denne Mangel ikke afhjælpes. Der kunde nu være flere Maader, hvorpaa denne Mangel kunde afhjælpes; det kunde saaledes enten ske derved, at man gav en Definition af, hvad en offentlig Stiftelse er, eller derved, at det blev overdraget enten Regjeringen eller Kongen — jeg skal her bemærke, at hvor der ellers i Love tales om Regjeringen, der menes altid Regjeringen i Forbindelse med Kongen — eller Regjeringen i Forbindelse med Kongen, eller ogsaa Kongen efter Ministeriets Indstilling; i tvivlsomme Tilfælde at afgjøre, hvilke Stiftelser der skulle henhøre under Loven, og endelig kunde man gaae den Vej, som en æret Folkethingmand er gaaet ved det Ændringsforslag, han har stillet. Hvad nu angaaer den første Maade at definere Begrebet „offentlig Stiftelse“, betegne, hvad der skal henføres dertil, da troer jeg, det vilde være saa at sige umuligt, idetmindste ere de Retskyndige ikke enige om Definitionen af dette Begreb, (Tscherning: Det er de Retskyndige, der ikke ere enige.) de Retskyndige heller ikke. I Lovgivningen er der Intet, der nøiagtig angiver, hvad der skal forståes ved „offentlig Stiftelse“. Den Definition, som jeg troer almindeligst lægges til Grund for, hvad der skal henregnes til offentlige Stiftelser, findes i Stempel-Papirs-Årordningen, § 42 Nr. 1; den Definition, som der findes, kunde Ministeriet være ret vel tilfreds med, men den vilde dog alligevel næppe udtømme Begrebet, den vilde dog efterlade Tvivl og Usikkerhed. Den anden Vej, som jeg omtalte, var, hvis det overlodes til Regjeringen eller til Kongen, hvad vel omtrent kommer ud paa det, i Tvivlstilfælde at afgjøre, hvad der skal henføres til offentlige Stiftelser Gods, men denne Maade at gaae frem paa vilde ogsaa medføre megen Ulempe. Derimod troer jeg, at den sikreste Vej at gaae er den, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgfreds (Zillsch) har foreslaaet, nemlig specielt at nævne, hvilke Stiftelser Loven skal angaae. Jeg skal dertil søie, at det er den Vej, jeg oprindelig har tænkt at gaae ved det Lovforslag, der allerede for et Aarstid siden og derover blev udarbejdet af mig, men som paa Grund af de Forhandlinger, der senere førtes derom, ikke blev fremmet saavidt, at Ministe-